

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoPr/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8213205484
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8213205484.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: T. P. A., G.. XX.XX.XXXX, XXX XX I. XXX, právne zastúpeného: PETRÁN A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA s. r. o., Puškinova 16, 080 01 Prešov, IČO: 36 854 581, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, právne zastúpenému: JUDr. Svätoslav Vaško, advokát, Baštová 5A, 085 01 Bardejov, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a náhradu mzdy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 31.07.2020, č. k. 5Cpr/1/2013-469 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I., II. a V..

II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit:

„I. U r č u j e, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. b) a § 47 písm. c) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov žalovaného z 21.3.2013 doručená žalobcovi 21.3.2013 je neplatná a štátnozamestnanecký pomer žalobcu so žalovaným trvá.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi za obdobie od 4.11.2013 do 16.7.2016 náhradu mzdy v sume 18 567,81 Eur a úrok z omeškania 5,25% ročne z

- náhrady mzdy 676,82 Eur od 11.12.2013 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 744,50 Eur od 11.1.2014 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 778,34 Eur od 11.2.2014 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 676,82 Eur od 11.3.2014 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 710,66 Eur od 11.4.2014 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 790,96 Eur od 11.5.2014 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 790,96 Eur od 11.6.2014 do zaplattenia,
- úrok z omeškania 5,15% ročne z
- náhrady mzdy 703,69 Eur od 11.7.2014 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 703,69 Eur od 11.8.2014 do zaplattenia,
- úrok z omeškania 5,05% ročne z
- náhrady mzdy 703,69 Eur od 11.9.2014 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 703,69 Eur od 11.10.2014 do zaplattenia,

- náhrady mzdy 703,69 Eur od 11.11.2014 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 34,86 Eur od 11.12.2014 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 59,69 Eur od 11.5.2014 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 641,94 Eur od 11.6.2015 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 678,69 Eur od 11.7.2015 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 713,64 Eur od 11.8.2015 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 641,27 Eur od 11.9.2015 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 677,46 Eur od 11.10.2015 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 672,91 Eur od 11.11.2015 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 636,93 Eur od 11.12.2015 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 708,88 Eur od 11.1.2016 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 636,93 Eur od 11.2.2016 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 636,93 Eur od 11.3.2016 do zaplattenia,
- úrok z omeškania 5,00% ročne z
- náhrady mzdy 708,88 Eur od 11.4.2016 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 682,48 Eur od 11.5.2016 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 720,62 Eur od 11.6.2016 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 720,62 Eur od 11.7.2016 do zaplattenia,
- náhrady mzdy 307,57 Eur od 11.8.2016 do zaplattenia.

III. Konanie v časti o zaplattenie náhrady mzdy za mesiac jún 2014 nad 703,69 Eur s príslušenstvom, za mesiac júl 2014 nad 703,69 Eur s príslušenstvom, za mesiac august 2014 nad 703,69 Eur s príslušenstvom, za mesiac september 2014 nad 703,69 Eur s príslušenstvom, za mesiac október 2014 nad 703,69 Eur s príslušenstvom, za mesiac november 2014 nad 703,69 Eur s príslušenstvom, za mesiac december 2014 nad 703,69 Eur s príslušenstvom, za mesiac január 2015 nad 720,69 Eur s príslušenstvom, za mesiac február 2015 nad 720,69 Eur s príslušenstvom, za mesiac marec 2015 nad 720,69 Eur s príslušenstvom, za mesiac apríl 2015 nad 720,69 Eur s príslušenstvom, za mesiac máj 2015 nad 720,69 Eur s príslušenstvom, za mesiac jún 2015 nad 720,69 Eur s príslušenstvom, za mesiac júl 2015 nad 739,40 Eur s príslušenstvom, za mesiac august 2015 nad 739,40 Eur s príslušenstvom, za mesiac september 2015 nad 739,40 Eur s príslušenstvom, za mesiac október 2015 nad 739,40 Eur s príslušenstvom, za mesiac november 2015 nad 739,40 Eur s príslušenstvom, za mesiac december 2015 nad 739,40 Eur s príslušenstvom, za mesiac január 2016 nad 774,40 Eur s príslušenstvom, za mesiac február 2016 nad 774,40 Eur s príslušenstvom, za mesiac marec 2016 nad 774,40 Eur s príslušenstvom, za mesiac apríl 2016 nad 774,40 Eur s príslušenstvom, za mesiac máj 2016 nad 774,40 Eur s príslušenstvom, za mesiac jún 2016 nad 774,40 Eur s príslušenstvom a za mesiac júl 2016 nad 334,46 Eur s príslušenstvom zastavuje.

IV. V prevyšujúcej časti žalobu zamietajú.

V. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60,84%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Vec právne posúdil podľa § 8a ods. 1 zákona č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení čl. IV zákona č. 345/2012 Z.z. účinného od 01.01.2013 (ďalej len „zákon č. 515/2003 Z.z.“), § 36 ods. 3 písm. b), § 38 ods. 1 písm. b), § 39 ods. 1, § 46 ods. 1, § 47 ods. 1 písm. c), § 48 ods. 1- 3, § 114 ods. 1, 2, § 120, § 121 ods. 1, § 125 zákona č. 400/2009 Z.z. (ďalej aj len „Zákon o štátnej službe“), § 61 ods. 1, 2, § 64 ods. 1 písm. a), ods. 2, § 77, § 79 ods. 1, 2, 4, § 134 ods. 1- 4, § 135 prvá veta zákona č. 311/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu 21.03.2013 (ďalej len „Zákonník práce“), § 2 písm. b) nariadenia vlády SR č. 410/2009 Z.z., § 144, § 145 ods. 1-3, § 146 zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“).

3. Vo svojom odôvodnení okrem iného uviedol, že žalobca sa v predmetnom konaní domáhal určenia, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru, ktorá mu bola daná podľa § 46 ods. 1 písm. b) a § 47 písm. c) Zákona o štátnej službe žalovaným dňa 21.03.2013 je neplatná a štátnozamestnanecký pomer žalobcu so žalovaným trvá. Ďalej žiadal priznať aj náhradu mzdy, ktorú si po čiastočnom späťvzatí žaloby z 13.01.2020 uplatňoval v celkovej výške 27 297,98 eur spolu s úrokom z omeškania 9,5% až 9,05% ročne z jednotlivých mesačných nárokov na náhradu mzdy. Žalobu odôvodňoval tým, že v čase, kedy mu

bola daná výpoveď, neboli naplnené podmienky vyplývajúce z ust. § 46 ods. 1 písm. b) a § 47 písm. c) v tom čase platného znenia Zákona o štátnej službe. Žalovaný žalobcovi tvrdil, že nemá k dispozícii voľné štátnozamestnanecké miesto, a preto zo strany žalovaného došlo k porušeniu ponukovej povinnosti, ktorá musí predchádzať prípadnej platnej výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru. Žalovaný sa v konaní bránil tým, že v čase realizovania napadnutej výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru nemal k dispozícii žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto, ktoré by mohol žalobcovi ponúknuť, a preto je daná výpoveď platná. Tento postup žalovaného sa mal opierať o usmernenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, podľa ktorého v prípade každého štátneho zamestnanca pôvodného obvodného úradu, ku dňu 01.01.2013, dochádzalo k zmene služobného úradu, zmene sídla služobného úradu a zmene pravidelného miesta vykonávania štátnej služby [§ 31 ods. 1 písm. d), e) a f) Zákona o štátnej službe]. S každým vedúcim zamestnancom sa uskutočnil osobný pohovor v súvislosti so skončením vykonávania jeho funkcie vedúceho zamestnanca, prípadne so skončením jeho štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou z dôvodu podľa § 47 písm. c) Zákona o štátnej službe alebo dohodou. Keďže žalobca bol od mesiaca september 2012 dlhodobo pracovne neschopný, zamestnávateľom bol o týchto skutočnostiach informovaný listom zo dňa 07.12.2012. Po skončení jeho práceneschopnosti sa dňa 21.03.2013 uskutočnilo za účasti prednostu Obvodného úradu K. so žalobcom stretnutie za účelom vykonania osobného pohovoru, na ktorom mal byť žalobca informovaný o skončení vykonávania funkcie vedúceho zamestnanca na základe zákona, a keďže Obvodný úrad K. nemal k dispozícii žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto, ktoré bolo možné žalobcovi ponúknuť, bola v tento deň žalobcovi doručená výpoveď. Žalobca argumentoval tým, že vychádzajúc z §§ 37 ods. 1, 38 a 47 písm. c) Zákona o štátnej službe, zákonodarca nemal v prípade zrušenia služobného úradu v úmysle, aby táto skutočnosť bola výpovedným dôvodom a takýmto je až krajná možnosť, keď sa služobný úrad so štátnym zamestnancom nedohodne inak. Žalovaný podľa neho opomenul aplikovať postup predpokladaný v ust. § 39 ods. 1 Zákona o štátnej službe, t.j. zaradiť štátneho zamestnanca s jeho súhlasom na vykonávanie štátnej služby v tom istom odbore a tej istej funkcii (§ 29), ak sa štátny zamestnanec nedohodne so služobným úradom inak.

4. Súd vykonal dokazovanie výsluchom svedka T. M. K., listinnými dôkazmi a ostatným obsahom spisu a zistil, že ku dňu 01.01.2011 vznikol u žalobcu štátnozamestnanecký pomer so zaradením odboru štátnej služby do funkcie hlavný radca. Dňa 21.03.2013 bola žalobcovi doručená výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. b) a § 47 písm. c) Zákona o štátnej službe, odôvodnená skutočnosťou, že zákonom č. 345/2012 Z.z. došlo k zrušeniu obvodného úradu ako samostatného služobného úradu. Z predloženého záznamu z osobného pohovoru realizovaného z 21.03.2013 za prítomnosti žalobcu, prednostu obvodného úradu a ďalších vybraných zamestnancov Obvodného úradu K. vyplýva, že žalobca bol informovaný o skutočnosti, že Obvodný úrad K. nemá možnosť žalobcu zaradiť na výkon štátnej služby, pretože nemá k dispozícii voľné štátnozamestnanecké miesto. Listom zo dňa 07.12.2012 pôvodný služobný úrad informoval žalobcu o zrušení obvodného úradu ku dňa 01.01.2013 ako samostatného služobného úradu, ktorý nebude mať možnosť žalobcu zaradiť na výkon štátnej služby, ako aj o možnosti uzatvoriť dohodu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu podľa ust. § 47 písm. c) zákona č. 400/2009 Z.z.. Listom zo dňa 12.07.2013, doručeným žalovanému 15.07.2013, žalobca oznámil žalovanému, že jemu doručenú výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 21.03.2013 považuje za neplatnú a súčasne ním požiadal, aby bol pozvaný na výkon práce. Z listu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 05.06.2018 bolo zistené, že v období od 01.01.2013 do 21.03.2013 boli Ministerstvom vnútra SR vyhlásené výberové konania na funkciu hlavného radcu - vedúci odboru, pre odbor štátnej služby 1.02 Kancelária predstaviteľa štátnej moci pre organizačný odbor Obvodného úradu O. (VK č. XXXX/PO/XX), organizačný odbor Obvodného úradu A. (VK č. XXXX/PO/XX), ako aj organizačný odbor Obvodného úradu K. (VK č. XXXX/XX/XX), ako aj na funkciu hlavného radcu - vedúci štátny zamestnanec v odbore štátnej služby 2.17 Vnútro pre odbor všeobecnej vnútornej správy, oddelenie priestupkové Obvodného úradu C.. Z výpovede svedka T. M. K., bývalého prednostu Obvodného úradu K. na pojednávaní konanom 09.12.2019 vyplýva, že v dôsledku prijatia zákona č. 345/2012 Z. z. prebiehal v prípade vedúcich odborov proces pohovorov, na základe ktorých zamestnanec súhlasil s plynulým prechodom do nového služobného úradu, alebo ak vedúci zamestnanec nesúhlasil so zmenou služobnej zmluvy, došlo k ukončeniu služobného pomeru. V prípade, že zamestnanec bol v ochrannnej dobe pracovne neschopný, sa zmeny právnej úpravy oznamovali listom. Listom zo dňa 07.12.2012 zamestnávateľ oznámil žalobcovi, že dôjde k zrušeniu obvodného úradu ako samostatného služobného úradu a uvedenou právnou skutočnosťou dochádza v zmysle ust. § 38 ods. 1 písm. b) Zákona o štátnej službe k skončeniu vykonávania funkcie vedúceho zamestnanca u žalobcu z dôvodu, že na základe

personálneho rozkazu Ministerstva vnútra SR č. XXX/XXXX, ktorý nadobudne účinnosť dňa 01.01.2013, nebude mať možnosť žalobcu zaradiť na výkon štátnej služby. V tejto súvislosti svedok uviedol, že odbor ekonomiky a odbor organizačný zanikli a časť kompetencií prešla na novovzniknuté centrá podpory a na novovytvorený organizačný odbor, bolo vypísané výberové konanie, o ktorom osobne svedok informoval aj žalobcu. Poukazoval tiež na obsah záznamu z pohovoru, na ktorom bola žalobcovi doručená výpoveď zo služobného pomeru, podľa ktorého žalobca tento záznam podpísal, výpoveď prevzal a nevzniesol voči výpovedi žiadne námietky ani žiadnu požiadavku na pridelenie pracovného miesta. Súd ďalej zistil, že podľa rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny K. bol s účinnosťou od 01.06.2014 žalobcovi priznaný peňažný príspevok na opatrovanie jeho matky vo výške 129,81 eur, ktorého výška bola s účinnosťou od 01.07.2015 rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny K. znížená na sumu 118,60 eur a s účinnosťou od 01.07.2016 znížená na sumu 112,04 eur mesačne. Zo mzdového listu žalobcu za rok 2013 bolo zistené, že v mesiaci november 2013 mu bolo vyplatené odstupné v sume 2 952,- eur a funkčný plat za dovolenku v sume 439,29 eur. Vychádzajúc zo správy Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, súd ustálil, že pravdepodobný priemerný zárobok žalobcu za 3. a 4. štvrťrok 2013 bol vypočítaný v sume 4,5121 eur, za 1. štvrťrok 2014 bol vypočítaný v sume 4,7937 eur, za 2. štvrťrok 2014 bol vypočítaný v sume 4,7200 eur, za 3. a 4. štvrťrok 2014 bol vypočítaný v sume 4,6485 eur, za 1. štvrťrok 2015 bol vypočítaný v sume 4,9000 eur, za 2. štvrťrok 2015 bol vypočítaný v sume 4,8246 eur, za 3. a 4. štvrťrok 2015 bol vypočítaný v sume 4,7970 eur, za 1. a 2. štvrťrok 2016 bol vypočítaný v sume 4,7970 eur. Žalobca bol uznaný za dočasne pracovne neschopného od 30.4.2013 do 3.11.2013.

5. Na základe tohto vykonaného dokazovania súd uznal, že žalobca podal žalobu na určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru v lehote určenej podľa § 77 Zákonníka práce včas, t.j. ešte pred uplynutím výpovednej lehoty, ktorá skončila až uplynutím ochrannej doby, t.j. 03.11.2013. Tiež mal za preukázanú skutočnosť, že žalobca ako zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, čo vyplýva z výzvy doručenej žalovanému dňa 15.07.2013. Súd po zhodnotení vykonaného dokazovania konštatoval nesplnenie zo strany žalovaného ponukovej povinnosti, čím neboli splnené podmienky uvedené vo výpovednom dôvode podľa § 47 písm. c) zákona č. 400/2009 Z.z. (t.j. že žalovaný nemal možnosť žalobcu zaradiť na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu, pretože služobný úrad také miesto nemal). Zo správy Ministerstva vnútra zo dňa 30.03.2020 pritom vyplýva, že v období od 01.01.2013 do 30.03.2013 žalovaný mal k dispozícii dve voľné miesta, a to vedúceho odboru organizačného Obvodného úradu J. G. I. a miesto vedúceho odboru organizačného Obvodného úradu K.. Žalobcovi teda mala byť ponúknutá možnosť dočasného vymenovania do funkcie vedúceho odboru organizačného na zastupovanie vedúceho zamestnanca v služobnom úrade a to do času vymenovania vedúceho odboru na základe výberového konania. Zo správy ministerstva zároveň vyplýva, že obidve miesta na základe výsledkov výberového konania obsadené neboli, teda v čase dania výpovede žalobcovi existovala možnosť zaradiť žalobcu na vykonávanie štátnej služby v tom istom odbore štátnej služby a v tej istej funkcii a nesplnením tejto ponukovej povinnosti žalovaným neboli ku dňu 21.03.2013 splnené podmienky vyplývajúce z § 47 písm. c) zákona č. 400/2009 Z.z. pre danie platnej výpovede žalobcovi. Táto skutočnosť vyplýva aj zo záznamu z osobného pohovoru so žalobcom uskutočneného dňa 21.03.2013. V kontexte tohto právneho záveru súd neuznal obranu žalovaného, že toto miesto bolo voľné len štatisticky, pretože dňa 21.03.2013 bolo potrebné toto miesto považovať za neobsadené. Až po obsadení miesta na základe výsledkov výberového konania by takáto ponuková povinnosť žalovaného zanikla. Rovnako sa súd nestotožnil s názorom žalovaného, že tento nebol povinný žalobcovi ponúknuť iné štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a v tej istej funkcii v rámci ostatných jeho organizačných zložiek. Ich obsadenie totiž možno realizovať so súhlasom štátneho zamestnanca zmenou štátnozamestnaneckého pomeru (§ 31 Zákona o štátnej službe) za predpokladu, že zmenu služobnej zmluvy by za žalovaného dohodol vedúci služobného úradu žalovaného. Z hľadiska ministerstva ako celku by aj takýto postup bol vo vzťahu k žalobcovi reálne uskutočniteľný, keďže označeným nariadením nezanikla vedúcemu služobného úradu ministerstva pôsobnosť vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov v rámci celého služobného úradu. Žalovaný bol preto povinný žalobcovi ako svojmu bývalému vedúcemu zamestnancovi ponúknuť iné voľné štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a v tej istej funkcii v rámci ostatných jeho organizačných zložiek. Ich obsadenie totiž možno reálne realizovať so súhlasom štátneho zamestnanca zmenou štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 31 zákona č. 400/2009 Z. z., za predpokladu, že zmenu služobnej zmluvy by za žalovaného dohodol vedúci služobného úradu žalovaného (teda nie ním poverený prednosta konkrétneho obvodného úradu, ktorého rozsah poverenia vyplýval z nariadenia vedúcej služobného úradu ministerstva a bol obmedzený len na výkon personálnej pôsobnosti v obvodnom úrade vo vzťahu k vedúcim štátnym

zamestnancom v obvodnom úrade a štátnym zamestnancom v organizačných útvaroch obvodného úradu). Z hľadiska ministerstva ako celku teda aj takýto postup bol vo vzťahu k žalobcovi reálne uskutočniteľný, keďže označeným nariadením nezanikla vedúcemu služobného úradu ministerstva pôsobnosť vo veciach štátnozamestnaneckých vzťahov v rámci celého služobného úradu. Až potom, ak by po realizovaní prípadnej takejto ponuky uzavrieť dodatok o zmene štátnozamestnaneckého pomeru týkajúci sa zmeny pravidelného miesta vykonávania štátnej služby (v danom prípade J. I.) jeho uzavretie žalobca odmietol, a nebolo by ani voľné štátnozamestnanecké miesto vedúceho odboru organizačného na Obvodnom úrade K., došlo by k splneniu podmienky nemožnosti zaradenia štátneho zamestnanca, ktorého funkcia vedúceho zamestnanca sa skončila na základe zákona, na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu vyplývajúcu z § 47 písm. c) zákona č. 400/2009 Z. z. Skutočnosť, že zaradenie na výkon štátnej služby na označené štátnozamestnanecké miesta nebol žalobcovi ponúknutý, vyplýva napokon priamo aj z predloženého záznamu z osobného pohovoru so žalobcom realizovaného dňa 21.3.2013. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného poukazujúceho na obsah rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/132/2016, 8Cdo/133/2016 z 25.9.2017 týkajúceho sa výkladu podmienok stanovených pre ponukovú povinnosť zamestnávateľa voči zamestnancovi podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce, súd sa mal s názorom žalobcu, že toto ustanovenie nemožno na štátnozamestnanecké vzťahy založené podľa zákona č. 400/2009 Z. z. aplikovať, keďže možnosť jeho použitia nevyplýva z § 120 zákona č. 400/2009 Z. z. a definovanie konkrétnych podmienok ponukovej povinnosti v štátnozamestnaneckých vzťahoch vyplýva zo špeciálnej právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 400/2009 Z. z. V okolnostiach prípadu nemožno ani akceptovať argumenty žalovaného, že žalobca neuzavrel so žalovaným písomnú dohodu o preložení štátneho zamestnanca do služobného úradu ministerstva podľa § 31 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z.z., následkom čoho služobný úrad ministerstva nemohol konať tak, že by žalobcovi ponúkol niektoré z voľných pracovných miest v rámci svojho rezortu, pretože ani z predloženého záznamu z osobného pohovoru z 21.3.2013, možnosť uzavretia takejto dohody žalobcovi ponúknutá nebola, keď v rámci jeho priebehu bolo len vtedajším prednostom obvodného úradu konštatované, že Obvodný úrad K. nemá možnosť žalobcu zaradiť na výkon štátnej služby.

6. K nároku na náhradu mzdy v nezastavenej časti konania súd mal za preukázané, že žalobca preukázateľne požiadal listom zo dňa 12.07.2013, aby ho ďalej žalovaný zamestnával., čím došlo k splneniu podmienku na uplatnenie nároku na náhradu mzdy podľa zákona č. 400/2009 Z.z.. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca mal k 20.03.2013 určený funkčný plat vo výške 744,50 eur mesačne (č.l. 444). Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že mu mal byť do platového výmeru započítaný aj príplatok za riadenie, keďže výkon pôvodnej funkcie vedúceho zamestnanca skončil k 31.12.2012 podľa § 38 ods. 1 písm. b) zákona č. 400/2009 Z. z., t.j. ex lege a do tejto funkcie nebol do dňa neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru znovu vymenovaný. V dôsledku valorizácie platových taríf v období od 01.01.2014 do 31.12.2014 by mu mal patriť funkčný plat 767,- eur, v období od 01.01.2015 do 31.06.2015 - 784,- eur, v období od 01.07.2015 do 31.12.2015 funkčný plat 791,50 eur a napokon v období od 01.01.2016 do 30.12.2016 funkčný plat 826,50 eur. Pri výpočte náhrady mzdy (funkčného platu) patriacej žalobcovi v období od 15.4.2011 do 31.3.2012 súd vychádzal z ustanovenia § 114 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. a za použitia § 120 zákona č. 400/2009 Z. z. z primeranej subsidiárnej aplikácie § 79 Zákonníka práce a na neho naviazaného § 134 ods. 1 až 4 Zákonníka práce. Na základe údajov poskytnutých Centrom podpory O., oddelenia miezd a plátov bol zistený pravdepodobný priemerný hodinový zárobok použiteľný pre výpočet náhrady mzdy. Vychádzajúc zo zistených priemerných hodinových zárobkov použiteľných pre výpočet náhrady mzdy v zmysle § 134 Zákonníka práce následne súd vypočítal pre každý mesiac, za ktorý žalobca náhradu mzdy požadoval jej výšku a to vynásobením zisteného priemerného hodinového zárobku použiteľného pre jednotlivé kalendárne štvrťroky s počtom pracovných hodín, za ktoré by bol v jednotlivých mesiacoch (dňoch) požadovaného obdobia plat dôvodný. Do dňa 3.11.2013 nemal žalobca nárok na náhradu mzdy/platu, nakoľko pre trvajúcu ochrannú dobu bol považovaný za zamestnaného a patrilo mu nemocenské vyplácané Sociálnou poisťovňou. Keďže k reálnemu skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo až k 3.11.2013, náhrada mzdy patrila žalobcovi od nasledujúceho dňa, t.j. 4.11.2013 až do žalobcom požadovaného dátumu, t.j. do 16.7.2016. Rozsah náhrady mzdy za obdobie od 1. júna 2014 do 31. októbra 2014 súd priznal mesačne v sume 703,69 eur, keďže v takomto rozsahu bola náhrada žalobcom požadovaná (na základe čiastočného späťvzatia žaloby z 13.1.2020) zohľadňujúc sumu poberaného príspevku za opatrovanie, ďalej sumu 2 952,- eur predstavujúcu vyplatené odstupné a sumu 439,29 Eur predstavujúcu náhradu mzdy za nevyčerpanú dovolenku, zastávajúc názor, že dôsledkom určenia neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru, štátnozamestnanecký

pomer medzi účastníkmi konania naďalej trvá, a preto nebol dôvod na výplatu odstupného a náhrady mzdy za nevyčerpanú dovolenku. Súčasne v mesiacoch november 2014 až júl 2016 súd znižoval vyššie vypočítanú náhradu mzdy aj o sumy mesačne vyplácaného príspevku za opatrovanie. Súd ustálil, že žalobca má za obdobie od 4.11.2013 do 16.7.2016 celkovo nárok na náhradu mzdy v sume 18 567,81 Eur. Rovnako má žalobca nárok aj na úrok z omeškania zo špecifikovaných mesačných nárokov, a to vždy od 11. dňa v kalendárnom mesiaci, po mesiaci, za ktorý náhrada mzdy žalobcovi patrí, keďže medzi stranami bolo nesporné, že výplatný termín funkčného platu bol dohodnutý do 10. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Tento úrok z omeškania je však dôvodný len v sadzbe o 5% vyššej, ako je sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s tou - ktorou mesačnou čiastkou náhrady mzdy, pretože v danom prípade ide o pracovnoprávny vzťah, na ktorý sa pri neupravených otázkach analogicky aplikujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý v § 517 odkazuje na úpravu výšky úroku z omeškania obsiahnutú v § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.. Argumentáciu žalovaného zameranú na nepriznanie náhrady mzdy za obdobie prevyšujúce 12 mesiacov za použitia § 79 ods. 2 prvej vety, súd nepovažoval za dôvodnú. Nestotožnil sa s názorom, že pokiaľ by žalovaný žalobcovi umožnil prácu, tento by do výkonu štátnej služby aj tak nemohol nastúpiť vzhľadom na potrebu zabezpečenia opatrovania blízkej osoby a zistenú mieru jej funkčnej poruchy. V tejto súvislosti uzavrel, že žalobca túto potrebu členov svojej blízkej rodiny mohol v prípade umožnenia výkonu práce riešiť aj iným spôsobom, a to či už zabezpečením opatrovania inou osobou alebo využitím iných sociálnych služieb poskytovaných vo verejnom sektore. Z dokazovania však nepochybne vyplýva, že v posudzovanom období mal žalobca reálne nižší príjem, než aký by dosahoval z výkonu práce v neplatne skončenom štátnozamestnaneckom pomere a že ako osoba v pred dôchodkovom mal reálne sťaženú možnosť uplatniť sa na trhu práce, obzvlášť pri potrebe riešenia sociálnej situácie sťaženej potrebou zabezpečenia opatrovania blízkej osoby. Ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z § 79 ods. 1 Zákonníka práce, a aby sa tak vyplatilo konať protiprávne (bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/157/2010 zo 14.9.2011 ako aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoPr/1/2016 z 15.11.2016). Vo zvyšnej časti, na ktorú sa v priebehu konania učené čiastočné späťvzatie žaloby nevzťahovalo, súd žalobu zamietol. Keďže podaním z 13.1.2020 zobral žalobca žalobu čiastočne späť v rozsahu ním uplatneného nároku na zaplatenie náhrady mzdy a žalovaný voči tomuto čiastočnému späťvzatiu nevzniesol žiadne námietky, súd v späťvzatej časti konanie o nároku na náhradu mzdy zastavil.

7. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, 2 CSP a § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak. Žalobca si v konaní uplatnil dva nároky, a to nárok na určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru (úspech žalobcu v konaní v rozsahu 50 %) a nárok na náhradu mzdy pôvodne v sume 30 520,75 Eur s príslušenstvom, resp. po čiastočnom späťvzati žaloby v sume 27 297,98 Eur s príslušenstvom. V druhom nároku bol žalobca čiastočne úspešný v rozsahu 18 567,81 Eur, čo pri podiele 50% na tento žalobou uplatnený nárok predstavuje jeho úspech v rozsahu 30,42% (18 567,81 Eur z 30 520,75 Eur) a neúspech v rozsahu 19,58% (11 952,94 Eur z 30 520,75 Eur), teda čistý úspech v rozsahu 10,84%. Nedôvodné uplatnenie vyššieho nároku na náhradu mzdy si žalobca zapríčinil sám, keď pri žalobou uplatnenom nároku nezohľadnil vyplácaný príspevok za opatrovanie a vyplatenie odstupného a náhrady mzdy za nevyčerpanú dovolenku, preto súd aplikoval ust. § 256 ods. 1 CSP. Žalobca bol celkovo v konaní prevažne úspešnejší a súd mu podľa § 255 ods. 2 CSP priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60,84 % (50% + 10,84%).

8. Proti výrokom I., II. a V. tohto rozsudku podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie namietajúc nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), ako aj nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP). Navrhol rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť. Žalovaný nesúhlasil s názorom súdu o tom, že v období od 0.01.2013 do 30.03.2013 mal žalovaný voľné dve štátnozamestnanecké miesta. Miesta boli len štatisticky vedené ako voľné. V skutočnosti na tieto miesta boli vyhlásené výberové konania, ktoré už prebehli (Obvodný úrad K.), resp. prebiehali (Obvodný úrad J. G. I.) v súlade so zákonom o štátnej službe. K dátumu dania výpovede bol žalobca dočasne práceneschopný a nebolo možné s ním uskutočniť osobný pohovor. Žalobca sa vrátil do práce po ukončení práceneschopnosti dňa 21.03.2013, kedy boli obidve pracovné miesta zablokované z dôvodu prebiehajúcich výberových konaní. Výberové konanie má určitý postup, ktorý musí spĺňať všetky náležitosti podľa zákona o štátnej službe. Už prebiehajúce výberové konania nemohol žalovaný prerušiť. Preto postup súdu považuje za

arbitrárný a nespravodlivý. Súd za nosný dôkaz považoval listinu žalovaného o tabuľkových voľných miestach, pričom žalovaný preukázal, že na uvedené miesta sa už uskutočnili, resp. prebiehali výberové konania. Žalovaný nemohol prerušiť výberové konania dňom 21.03.2013, kedy žalobca nastúpil do práce po skončení práceneschopnosti. V tom čase Obvodný úrad K. už uskutočnil výberové konanie (27.02.2013) a na Obvodnom úrade J. G. I. prebiehalo výberové konanie, ktoré sa malo uskutočniť dňa 26.03.2013, pričom žiadosti o zaradenie do výberového konania bolo možné podať do 11.03.2013, teda ku dňu 21.03.2013 pracovné miesta už voľné neboli. Súd sa mal odkloniť od tohto prílišného formalizmu s poukazom na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 155/2017 zo dňa 31.08.2017. Na záver žalovaný uviedol, že zmena výroku I. rozhodnutia má za následok zmenu rozhodnutia aj v ostatných napadnutých výrokoch, teda ak odvolací súd rozhodne, že žalovaný skončil štátnozamestnanecký pomer so žalobcom platne, zamietne žalobu aj v časti náhrady mzdy a úrokov z omeškania a rozhodne o trovách konania.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalovaný nepredložil žiadne dôkazy o tom, že štátnozamestnanecké miesta boli obsadené, nakoľko tieto sa obsadzujú až uzatvorením pracovnej zmluvy, čo sa v danom prípade nestalo. Nie je dôležité, či na obsadenie štátnozamestnaneckého miesta bolo vyhlásené výberové konanie. Ak zamestnávateľ nechcel pozíciu ponúkať, bolo potrebné, aby bola rozhodnutím zamestnávateľa zrušená, teda nebola v organizačnej štruktúre zamestnávateľa. Vystavenie napr. akceptačného listu budúcemu zamestnancovi nie je dôvodom, aby zamestnávateľ považoval pozíciu za obsadenú. Povahu akceptačného listu riešil Najvyšší súd SR v rozsudku 3MCdo 14/2010, v ktorom uviedol, cit.: „akceptačný list nemohol vyvolať pracovnoprávne účinky, ani v zmysle obsadenia pracovného miesta“. Je zrejmé, že voľné štátnozamestnanecké miesta u žalovaného neboli obsadené, nakoľko žalovaný so žiadnym z uchádzačov neuzatvoril pracovnú zmluvu a skutočnosť, že žalovaný vyhlásil výberové konania na voľné štátnozamestnanecké miesta, nie je dôvodom, aby tieto miesta boli považované za obsadené, čo potvrdzuje aj judikatúra Najvyššieho súdu SR. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil.

10. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok v jeho napadnutých výrokoch spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s ust. § 379 a § 380 CSP v spojení s ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. V odvolaní žalovaný namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo precízne v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci, z ktorého potom vychádza, a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právny normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci, je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane

rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni proti ich uplatneniu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu navrhnutého stranami sporu, žiadne ďalšie dôkazy strany na preukázanie svojich tvrdení nenavrhli, a súd z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie vo veci samej náležite a správne odôvodnil. Žalovaný v odvolaní argumentoval tými istými námietkami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a pre zdôraznenie dodáva.

15. Podľa § 47 písm. c) Zákona o štátnej službe v znení účinnom ku dňu 01.01.2013, služobný úrad môže dať zamestnancom výpoveď, ak štátneho zamestnanca, ktorý bol odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 37 ods. 1 alebo ods. 3 písm. a) alebo ktorého funkcia vedúceho zamestnanca sa skončila na základe zákona podľa § 38, nemožno zaradiť na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 29), pretože služobný úrad takéto štátnozamestnanecké miesto nemá, a štátny zamestnanec sa nedohodne so služobným úradom inak.

16. Podľa § 38 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Zákona o štátnej službe v znení účinnom ku dňu 01.01.2013, vykonávanie funkcie vedúceho zamestnanca sa skončí dňom zrušenia služobného úradu. Písomné potvrdenie o skončení vykonávania funkcie podľa odseku 1, ktoré vydá vedúci úradu, obsahuje údaj o dni, ku ktorému sa vykonávanie funkcie skončilo, a o dôvode skončenia; v prípade skončenia vykonávania funkcie podľa odseku 1 písm. b) písomné potvrdenie vydá vedúci úradu v služobnom úrade, na ktorý prejdú práva a povinnosti zrušeného služobného úradu.

17. Podľa § 39 ods. 1 Zákona o štátnej službe, v znení účinnom ku dňu 01.01.2013, štátneho zamestnanca v stálej štátnej službe, ktorý bol odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 37 alebo ktorého funkcia vedúceho zamestnanca sa skončila na základe zákona podľa § 38, zaradí služobný úrad s jeho súhlasom na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 29), ak sa štátny zamestnanec nedohodne so služobným úradom inak.

18. Podľa § 48 ods. 1 až 3 Zákona o štátnej službe, v znení účinnom ku dňu 01.01.2013, ak je daná výpoveď, štátnozamestnanecký pomer sa skončí uplynutím výpovednej doby. Výpovedná doba je rovnaká pre služobný úrad aj pre štátneho zamestnanca a je dva mesiace. Výpovedná doba začína plynúť od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede a skončí sa uplynutím posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca. Počas plynutia výpovednej doby možno štátneho zamestnanca, ktorému služobný úrad dal výpoveď podľa § 47 písm. a) až f), trvale preložiť v služobnom úrade alebo do iného služobného úradu. Ak dôjde k trvalému preloženiu štátneho zamestnanca podľa prvej vety, plynutie výpovednej doby sa zastaví a štátnozamestnanecký pomer trvá naďalej.

19. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobca ako zamestnanec vykonával u žalovaného ako zamestnávateľa na základe služobnej zmluvy zo dňa 01.01.2011 funkciu hlavný radca, v odbore stála štátna služba, s miestom výkonu štátnej služby Obvodný úrad K.. Výpoveďou zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. b), § 47 písm. c) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, žalovaný skončil štátnozamestnanecký pomer so žalobcom. Dôvod výpovede žalovaný vymedzil tak, že zákonom č. 345/2012 Z.z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 01.01.2013 došlo k zrušeniu obvodného úradu ako samostatného služobného úradu a k prechodu práv a povinností zo štátnozamestnaneckých vzťahov štátnych zamestnancov obvodného úradu podľa zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov na Služobný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Na základe tejto právnej skutočnosti došlo u žalobcu k skončeniu vykonávania

funkcie vedúceho zamestnanca a v zmysle personálneho rozkazu Ministerstva vnútra SR č. XXX/XXXX zo dňa 07.12.2012, ktorý nadobudol účinnosť 01.01.2013, žalovaný vo výpovedi uviedol, že Obvodný úrad K. nemá možnosť zaradiť žalobcu na výkon štátnej služby, lebo nemá k dispozícii voľné žiadne štátnozamestnanecké miesto, ktoré by žalobcovi mohol ponúknuť. Teda výpoveď bola daná z dôvodu, že zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať, a že zamestnanec nie je ochotný prejsť na inú pre neho vhodnú prácu, ktorú mu zamestnávateľ ponúkol, pričom splnenie tejto ponukovej povinnosti musí v konaní preukázať zamestnávateľ. Súd prvej inštancie správne postupoval, ak splnenie tejto hmotnoprávnej podmienky skúmal z hľadiska dodržania ponukovej povinnosti zo strany žalovaného, t.j. či zamestnávateľ disponoval voľným pracovným miestom v čase dania výpovede žalobcovi. Zo správy Ministerstva vnútra SR zo dňa 30.03.2020 súd mal za preukázané, že v období 01.03.2013 do 30.03.2013 boli voľné dve štátnozamestnanecké miesta vyhovujúce žalobcovi podľa stanovených kritérií, a to miesto: vedúci organizačného odboru Obvodného úradu J. G. I. a vedúci organizačného odboru Obvodného úradu K.. Obidve voľné miesta boli neobsadené počas obdobia od 01.01.2013 do 30.03.2013 (č.l. 343). Teda v čase dania výpovede existovala možnosť zaradiť žalobcu na vykonávanie štátnej služby v tom istom odbore štátnej služby (1.02 - Kancelária predstaviteľa štátnej moci) a v tej istej funkcii (hlavný radca) a nesplnením tejto ponukovej povinnosti žalovaným neboli ku dňu 21.03.2013 splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 47 písm. c) Zákona o štátnej službe pre danie výpovede žalobcovi. Rovnako v čase dania výpovede žalobcovi nebola ponúknutá ani možnosť dočasného vymenovania do funkcie vedúceho odboru na zastupovanie vedúceho zamestnanca v úrade, a to do času vymenovania vedúceho odboru na základe výsledkov výberového konania.

20. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal nesprávne vyvodený právny názor súdu a nesprávne zistený skutkový stav súdom prvej inštancie vo vzťahu k splneniu si ponukovej povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 47 písm. c) Zákona o štátnej službe, odvolací súd poukazuje na priebeh konania a dokazovania, výsledkom ktorého bolo dostatočne hodnoverné preukázanie skutočností a okolností relevantných z hľadiska rozhodovania o merite veci.

21. Tiež obsah záznamu o ústnom pohovore žalobcu u žalovaného v súvislosti so skončením jeho štátnozamestnaneckého pomeru (č.l. 49 spisu) zo dňa 21.03.2013 nasvedčuje tvrdeniu žalobcu, že žalovaný mu pred doručením výpovede neponúkol žiadne štátnozamestnanecké miesto a obsahom písomného záznamu je len stručné konštatovanie, že Obvodný úrad K. ku dňu 21.03.2013 nemá žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto, ktoré by žalovanému mohol ponúknuť. Z jeho obsahu zároveň nevyplýva, že by žalovaný mal snahu a vôľu hľadať iné možné alternatívy s cieľom predísť skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru, prípadne viesť dialóg so žalobcom o prípadnej možnosti preloženia na iné štátnozamestnanecké miesto, prípadne aj na iný služobný úrad. Z dikcie ustanovenia § 47 písm. c) Zákona o štátnej službe pritom vyplýva, že služobný úrad môže dať zamestnancovi výpoveď z tohto zákonného dôvodu až ako poslednú alternatívu, pokiaľ nemá pre neho iné štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore a na tú istú funkciu. Práve dikcia takto koncipovaného zákonného predpokladu možnosti dania výpovede zo strany zamestnávateľa nasvedčuje výkladu, že sledovaným účelom bolo viesť účastníkov štátnozamestnaneckého pomeru k aktívnemu vedeniu dialógu, hľadaniu iných možností, aby napriek zrušeniu pôvodného štátnozamestnaneckého miesta, bolo možné udržať štátneho zamestnanca v služobnom pomere.

22. Rozhodujúcou pri ponukovej povinnosti je skutočnosť, či sa daná pracovná pozícia nachádza v organizačnej štruktúre zamestnávateľa, pričom musí byť vedená ako neobsadená. Za obsadenú sa považuje pracovná pozícia, na ktorú budúci zamestnanec podpísal pracovnú zmluvu, hoci s neskorším dátumom nástupu do práce. Nie je pritom podstatné, či na obsadenie pracovného miesta prebieha výberové konanie, alebo či už bolo výberové konanie ukončené. Pracovné miesto sa považuje za obsadené len vtedy, ak medzi zamestnávateľom a budúcim zamestnancom bola podpísaná pracovná zmluva. Pokiaľ pracovná zmluva podpísaná nebola, miesto sa považuje za voľné a zamestnávateľ má možnosť zamestnanca dotknutého organizačnou zmenou na ňom zamestnávať. Ak žalovaný ako zamestnávateľ v konaní nepredložil zmluvy preukazujúce, že pracovné miesta, na ktoré boli vyhlásené výberové konania (vedúci odboru Odvodného úradu J. G. I. vedúci odboru Obvodného úradu K.) boli už osadené, t.j. že došlo k podpísaniu zmluvy, možno uzavrieť, že voľné štátnozamestnanecké miesta obsadené neboli.

23. Preto tvrdenie žalovaného, že v čase výpovede nemal k dispozícii žiadne voľné štátnozamestnanecké miesta, ktoré by mohol žalobcovi ponúknuť neobstojí, rovnako ako argument

žalovaného, že tieto miesta boli len štatisticky vedené ako voľné miesta. Vychádzajúc dôsledne z koncepcie, ako aj konkrétnych znení Zákona o štátnej službe však je zrejmé, že tieto štátnozamestnanecké miesta žalovaný žalobcovi ako štátnemu zamestnancovi v stálej štátnej službe, ponúknuť mohol, a to jednak s poukazom na znenie ustanovenia § 47 písm. c) Zákona o štátnej službe, ktoré terminologicky nerozlišuje štátnozamestnanecké miesto v dočasnej a stálej štátnej službe, a jednak s poukazom na znenie ustanovení § 17 ods. 3 písm. b) a § 36 ods. 1 Zákona o štátnej službe. Dočasná štátna služba je obsadzovaná na určitú dobu, a to buď na zastupovanie štátneho zamestnanca počas určitých prekážok brániacich výkonu štátnej služby, alebo do obsadenia tohto miesta štátnym zamestnancom v stálej štátnej službe (§ 17 ods. 3 písm. b)).

24. Odvolací súd zároveň poukazuje aj na skutočnosť, že žalovaný vykonáva svoju pôsobnosť na celom území Slovenskej republiky, čo značne rozširuje jeho možnosti ponúknuť voľné štátnozamestnanecké miesta. Žalovaný sústreďoval všetky informácie týkajúce sa obsadenosti a personálnej koncepcie s celoštátnou platnosťou a je tak neakceptovateľné, že v čase výpovede, žalobcovi neponúkol jediné voľné miesto v rozsahu svojej územnej pôsobnosti.

25. S poukazom na uvedené, odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný si nesplnil ponukovú povinnosť pred daním výpovede z dôvodu podľa ustanovenia § 47 písm. c) Zákona o štátnej službe a neponúkol žalobcovi žiadne štátnozamestnanecké miesto, ktoré mal v čase dania výpovede k dispozícii bez právnej relevancie, či išlo o štátnozamestnanecké miesta neobsadené, alebo obsadené dočasne štátnymi zamestnancami v dočasnej štátnej službe, časovo výslovne v služobných zmluvách ohraničenej do momentu obsadenia týchto štátnozamestnaneckých miest štátnymi zamestnancom v stálej štátnej službe, pričom neponúkol ani žiadnu inú alternatívu, napr. stálym preložením na iné štátnozamestnanecké miesto, a to ani v priebehu plynutia výpovednej doby. Výpoveď daná žalobcovi, ako štátnemu zamestnancovi v stálej štátnej službe dňa 21.03.2013 z dôvodu podľa ustanovenia § 47 písm. c) Zákona o štátnej službe je preto neplatná a štátnozamestnanecký pomer medzi žalobcom a žalovaným naďalej trvá (I. výrok).

26. Správne sú aj následné právne úvahy súdu prvej inštancie, ktorý s poukazom na ustanovenie § 79 ods.1 Zákonníka práce rozhodol o povinnosti žalovaného poskytnúť žalobcovi náhradu funkčného platu a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi funkčný plat z dôvodu neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru za obdobie od 04.11.2013, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni, kedy bola ukončená práceneschopnosť žalobcu do 16.07.2016 v sume 18 567,81 eur s príslušenstvom.. Keďže žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne odvolacie dôvody týkajúce sa priznanej výšky náhrady mzdy a obdobia, za ktoré bola žalobcovi náhrada mzdy priznaná, odvolací súd sa aj v tejto časti rozhodnutia v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie a výrok II. rozsudku považuje za vecne správny.

27. Správnemu výroku o určení neplatnosti výpovede (výrok I.) a výroku o náhrade mzdy (výrok II.) zodpovedá aj správny výrok o trovách konania (výrok V.). Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

28. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému, ktorý ani v odvolacom konaní úspech nemal. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením.

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).